

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi H. B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 10 maja 2006 r., sygn. akt II Cz (...) [II WSC (...)]

w sprawie z powództwa H. B.

przeciwko M. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 listopada 2008 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 10 maja 2006 r. [sygn. akt II Cz (...)] Sąd Okręgowy w B. oddalił zażalenie powoda H. B. od postanowienia Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 27 lutego 2006 r. [sygn. akt I C (...)] odrzucającego apelację.

H. B. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w B., zarzucając sprzeczność z prawem, a mianowicie z art. 168 k.p.c., a także z art. 131 § 1 k.p.c. Skarżący stwierdził, że „wydając zaskarżone postanowienie Sąd Okręgowy naraził powoda na szkodę w wysokości 18.682 zł tytułem nierozpoznania apelacji oraz Sąd Rejonowy pobrał od powoda zaliczkę na przeprowadzenie z opinii biegłego, którego to dowodu Sąd nie przeprowadził oraz zażądał od powoda trzykrotnie tej samej opłaty uiszczenia wpisu od zażalenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W wyjątkowych wypadkach - jak stanowi § 2 powołanego artykułu - gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, skarga przysługuje także od prawomocnego orzeczenia wydanego przez sąd pierwszej lub drugiej instancji, jeżeli strony nie skorzystały z przysługujących im środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych.

W rozpoznawanej sprawie istotne jest to, że kwestionowane postanowienie formalne Sądu Okręgowego o oddaleniu zażalenia zamknęło skarżącemu tylko możliwość kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu Rejonowego i samoistnie nie może stanowić szkody. W konsekwencji istnieje wyrok Sądu Rejonowego z dnia 25 sierpnia 2005 r., korzystający z waloru prawomocności i powagi rzeczy osądzonej (art. 365 i 366 k.p.c.). Nie został on zakwestionowany również w tej skardze, zatem nie może podlegać jakiegokolwiek weryfikacji w sprawie skargowej.

Wniesiona skarga nie spełnia także istotnego wymagania, przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego dotyczy. Należy zauważyć, że skarżący – w następstwie procesowego ukształtowania swojej skargi - został pozbawiony możliwości dowodzenia, że wynik postępowania odwoławczego byłby dla niego korzystny. Sąd Najwyższy nie może zastępować sądu drugiej instancji i rozstrzygać, jakiej treści orzeczenie powinno zapaść w następstwie nieodrżucenia środka odwoławczego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2006 r. V CNP 86/06; OSNC 2007/3/47). Zaskarżając jedynie postanowienie formalne oddalające zażalenie, skarżący nie uprawdopodobnił, gdyż nie mógł uprawdopodobnić, powstania szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. postanowił, jak w sentencji postanowienia.